

Traktāts par antikristu (v.1.1)

Iesp. 1220.g., Peter de Bruis laikā, vēlāk Valdensiešu uzglabāts

(fragmenti)

Antikrists [pēc būtības] ir mūžīgā soda cienīga nepatiesība un krāpšana, apsegusies ar patiesības izskatu, ar Kristus un Viņa [līgavas] taisnību, tomēr [pilnīgi] pretējs patiesības ceļam, taisnībai, ticībai, cerībai un mīlestībai, un arī morālajai dzīvei, baznīcas dzīvībai un viltus apustuļu pārvaldīti, un divu spēku spītīgi aizstāvēts- baznīcas varas un laicīgās varas; Antikrists ir arī maldināšana, kas apslēpj to patiesību, kas ir nepieciešama glābšanai, divējādā ziņā- gan [dievišķās] būtības, gan kalpošanas ziņā.

Tas ir arī krāpnieciska pretruna Kristum un Viņa līgavai un katram uzticamam dalībniekam. Tas nav kāda īpaši iecelta vai ordinēta persona, kalpošana, vai organizācija, bet tā ir meli un nepatiesība pati par sevi, kas nostājas pretī patiesībai, kas sevi apsedz un izgrezno ar skaistuma un dievbijības [apsegu], kas tomēr nav derīga Kristus draudzei, kā var to redzēt pēc vārdiem, rituāliem, rakstiem, sakramentiem, un dažādām citām lietām, kādas tās parādās. Šī nekrietnība, kas šādā veidā, ar visiem kalpotājiem lieliem un maziem, ar visiem tiem, kuri seko ar ļaunām sirdīm, neredzošām acīm, šī draudze es saku, ņemot visu kopā, saucās antikrists, vai Bābele, vai ceturtais zvērs, netikle, grēka cilvēks, pazušanas dēls.

Viņa kalpotāji ir saukti viltus pravieši, melu mācītāji, tumsas kalpotāji, pievilšanas gari, apokalipses netikle, nešķīstības māte, mākoņi bez ūdens, koki bez lapām, miruši divreiz izrauti ar saknēm, trakojošas jūras viļņi, noklīdušas zvaigznes, Balaamieši un Ēģiptieši.

Viņš ir saukts antikrists, jo esot aplājies un izdaiļojies ar Kristus krāsām un ar Draudzes un tās uzticamo[krāsām], un [tas] apstrīd to glābšanu, kuru Kristus izpirka, un kuru draudze patiesi pārvalda ar ticību, cerību un (mīlestību).

Tā viņš pretojas patiesībai ar pasaules gudrību, ar nepatiesu reliģiju, viltotu svētumu, ekleziālo spēku, laicīgo tirāniju, bagātību, godībam, tituliem, pasaules iepriecām un izsmalcinātību.

Lai ikviens ievēro, ka antikrists nevar nekādā citādā veidā [atklāties], kā vienīgi visām šīm pieminētām lietām sanākot kopā, lai radītu pilnīgu liekulību un nepatiesību, proti, pasaulīgi gudrie, reliģiskie ordeņi, farizeji, kalpotāji, doktori, laicīgās varas, kopā ar pasaules cilvēkiem jāsavienojas kopā. Un tā visi kopā izveido grēka cilvēku un pilnīgu maldīšanos.

Neskatoties uz to antikrista iedīgļis ir jau sen apustuļu laikos, tomēr tad tas bija pašā „bērnībā”, attīstības sākumā, meklējot sekotājus gan iekšēji, gan ārēji, tāpēc tas bija daudz vienkāršāk atpazīstams un iznīcināms un ekskomunicējams [no draudzes], esot rupjš un vienkāršs n tomēr gribošs runāt. (...)

Viņš toreiz gribēja liekulīgos kalpotājus un cilvēciskos likumus, un ārējo reliģisko kārtību izrādīšanos, ko arī pēc tam ieguva. /Viņš arī bija ar nepietiekošu bagātību un citiem dāvinājumiem, lai pievilinātu pie sevis kalpotājus savam dienestam, un lai padarītu to spējīgu izplesties un aizstāvēt savus sekotājus, tā viņš vēlējās laicīgo varu, lai piespiestu citus aizmirst patiesību un doties maldu apskāvienos. Bet pieaugot savos dalībniekos, tas ir viņa aklajos un apslēptajos kalpotājos. /

(...)

Kas ir Antikrista darbi? – Pirmais Antikrista darbs ir apmainīt Patiesību pret meliem, nepatiesību, grēku un ķecerību.

Otrs Antikrista darbs ir apsegt nepatiesību ar patiesības izskatu, un aizstāvēt un uzturēt melus ticības un žēlastības vārdā, un atšķaidīt nepatiesību, sajaucot to ar garīgām lietām tiem cilvēkiem, kas atrodas viņa pakļautībā, vai ar viņa kalpotāju palīdzību, vai ar kalpošanas palīdzību, vai ar kādu citu veidu, kas saistīts ar baznīcu. Tas ir skaidrs, ka šie divi darbības veidi satur tik pilnīgu un vispārēju ļaunumu, kā neviena tirānija un neviens pasaules spēks nekad nav spējis aizsniegt no pasaules radības līdz antikrista laikam. Kristum nekad nebija šāds ienaidnieks, tik ļoti spējīgs pārgrozīt patiesības ceļu, Nepatiesība tiek sludināta par patiesību, patiesība par nepatiesību, tādā veidā sajauc patiesības un nepatiesības sludinātājus tā, ka patiesā draudze tiek, ar saviem bērniem, tiek mīdīta ar kājām.

(...)

Kādi darbi izriet no šiem diviem pirmajiem?-

Tas pirmkārt ir samaitāta pielūgsmes kalpošana, to[pielūgsmi], kas pienākas tikai vienīgi Dievam, to dodot antikristam un viņa darbiem, radībai, nesaprātīgai un saprātīgai, kā cilvēks, vīrietis un sieviete, aizgājuši [mūžībā] svētie, un attēliem, miroņiem un relikvijām. Viņa darbi ir [pārgrozīti] sakramenti, īpaši vakarēdiens, kuru pielūdz kā Dievu, kā Jēzu Kristu, kopā ar lietām ko tas ir iesvētījis, un aizliedz pielūgt vienīgi Dievu.

Otrs antikrista darbs ir, ka Viņš atņem Kristum Viņa nopelnu, Viņa žēlastības pietiekamību visam, taisnošanu, atjaunošanu un grēku izpirkšanu, svētīšanu, garīgo paēdināšanu. Visas šīs minētās lietas pierakstot savai autoritātei, vārdu formām, viņa paša darbam, svēto aizlūgšanām un purgatorija liesmām. Viņš aizmāna cilvēkus prom no Kristus, novēršot viņu domas no [svētības] meklēšanas pie Viņa (Kristus) vai ar Viņu, bet gan [māca](svētības meklēšanu) tikai ar savu paša rīcību un nevis ar dzīvu ticību Dievā un Jēzū Kristū un Svētajā Garā, bet gan pēc Antikrista gribas, patikas un darbiem, atbilstoši viņa sludinātajam, ka visa glābšana atrodas viņa darbos.

Trešais antikrista darbs atrodams tajā, ka viņš pielīdzina atjaunošanos Svētajā Garā (?atdzimšanu no augšienes) mirušiem ārējiem darbiem, šādā ticībā kristot bērnus, un mācot, ka kristībai un atjaunošanai [garā] jānotiek [aizvietojot Sv, Gara darbu garīgajā atjaunošanā kristībā ar ārēju rituālu], uz tā tālāk pamatojot citas pavēles un sakramentus, tajā pamatojot visu savu kristietību, kas ir pretēji Rakstiem.

Ceturtais antikrista darbs ir, ka viņš ir noteicis un licis visu reliģiozitāti un svētumu uz iešanu uz misi (.....), un ir salicis kopā kādas jūdu, pagānu un kādas kristiešu ceremonijas un tajās vedot draudzi un aizved to putojām no patiesas reliģijas un Dieva pavēlēm un no žēlastības darbiem ar saviem ziedojumiem, ar šīm misēm dodot cilvēkiem veltas cerības.

Piektais antikrista darbs ir, ka viņš visu dara, lai tiktu [citu] redzēts, tā lai varētu pārpildīt sevi ar nekad neapmierināmu mantrausību, lai varētu pārdot visas lietas un neko nedarīt bez simfonijas.

Sestais antikrista darbs ir, ka viņš atļauj grēkam manifestēties, bez ekleziālās kontroles un neizraida [no baznīcas] (ne-ekskomunicē) pārkāpēju (kas grēkus nenožēlo).

Septītais antikrista darbs ir, ka viņš vienotību [baznīcā] neuztur un neveido ar Svētā Gara palīdzību, bet ar laicīgas varas [palīdzību], to pašu lietojot arī lai ietekmētu garīgas lietas.

Astotais antikrista darbs ir, ka viņš ienīst, vajā, aplaupa un iznīcina Kristus [draudzes] locekļus.

Šīs lietas ir veids un principiālie darbi, ko viņš dara pret patiesību, bet citi [darbi] ir nesaskaitāmi, lai tos varētu uzrakstīt.

Pirmais un galvenais- viņš izmanto ārējo ticības apliecināšanu, un tas ir ko apustulis runā: Tie apliecina ar saviem vārdiem, ka pazīst Dievu, bet ar saviem darbiem viņi to noliedz. ((I John 2:4) „Kas saka: es Viņu pazīstu, un netur Viņa baušļus, tas ir melkulis, un patiesības nav iekš tā.”)

Otrais, viņš apklāj savu nekrietnību ar ilgu [vēsturi] vai laiku secību, un apgalvo, ka viņš ir gudru vīru vadīts vai reliģisku ordeņu un īpašu piekritēju,.... Kā rakstīts atklāsmes Grāmatā” viņam tika dota vara pār katru tautību, valodu, nāciju un visi viņu pielūgs. (,... un tam vara tapa dota pār visām ciltīm un valodām un tautām. 8 Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kam vārdi nav rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā, kas ir nokauts no pasaules radīšanas. Atkl. 13:7-8);

Trešais viņš apklāj savu negantību ar apustuļu garīgo autoritāti, pret ko paši apustuļi runā ļoti spēcīgi: ”Mēs neko nevaram darīt pretī patiesībai, šeit nav nekāds spēks lai iznīcinātu”

Ceturtkārt, [viņš apklāj savu negantību] ar daudziem brīnumiem šur un tur, atbilstoši apustuļa vārdiem: (2Tes.2:9) 9 Šā (tā netaisnā) atnākšana notiek pēc sātana spēka ar visādu viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem. (10 Un ar visādu pievilšanu uz netaisnību pie tiem, kas pazūd; tādēļ ka tie patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu svēti.)

Piektkārt, [viņš apklāj savu negantību] ar ārēju svētumu, ar lūgšanām, gavēšanām, nakts lūgšanām, žēlsirdības dāvanām, pret ko liecina apustulis sakot „izrādot ārēju dievbijību, bet tās spēku noliedzot” ((II Timothy 3:5) Kas liekās dievbijāšanu cienījuši, bet viņas spēku aizliedz, - un no tādiem atkāpies.)

Sestkārt, [viņš apklāj savu negantību] ar atsevišķiem Kristus vārdiem un ar seno [tēvu] rakstīto un ar konciliem, kurus tie ievēro tik tālu cik tie netraucē ļaunajai dzīvei un priecīgai baudai.

Septītkārt [viņš apklāj savu negantību] ar sakramentu pārvaldīšanu, kuros atklājas pilnīga maldīšanās aina.

Astotkārt, [viņš apklāj savu negantību] ar pamācīšanu pret netikumiem tikai ar vārdiem, jo tie gan saka, bet nedara;

Devītkārt, [viņš apklāj savu negantību] ar kādu cilvēku tikumīgu dzīvi, kuri tā izskatās ka dzīvo bet īpaši arī ar tiem, kuri patiešām tā dzīvo viņu vidū. Jo Dieva izredzētie kuri ilgojās darīt to kas labs, tiek atrasti arī Babilonijā, kuri ir kā zelts to vidū, lai arī ļaunais antikrists neapsedz savu ļaunumu, neatļaujot viņiem kalpot vienīgi Dievam, ne arī likt savu cerību uz Kristu vienīgi, ne arī nodoties patiesai reliģijai. (...)

Vecaja un Jaunajā derībā ir redzams, ka uz kristieti attiecās pavēle, kas viņam dota-atšķirties no antikrista. Jo Kungs saka Jesaja 52:11-12 11 Ārā, ārā, izejiet no turienes ārā, neaizskariet nešķīstu, ejat ārā no viņu vidus, šķīstieties, kas Tā Kunga rīkus nesat... (...) (Exodus 34:12) Sargies, ka tu nedari derību ar tās zemes iedzīvotājiem, pie kuriem tu nāksi, ka tie nekļūst tava starpā par slazda valgu.; ... (Matthew 7:15) Bet sargājieties no tiem viltīgiem praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki.; ... (II Thessalonians 3:6) Mēs jums pavēlam, brāļi, mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā, atstāties no ikviena brāļa, kas staigā netikli un ne pēc tās mācības, ko tas no mums ir dabūjis. (...)

Atbilstoši svētiem Rakstiem, pamācīti pēc Kunga pavēles mēs nošķiramies no antikrista abējādi- gan iekšēji, gan ārēji. ...

Mēs turamies sabiedrībā un vienotībā viens ar otru, brīvi un godprātīgi, ne ar kādu citu nodomu vai mērķi, kā vien šķīsti un vientiesīgi izpatikt Kristum un tikt glābtiem. Ar tā Kunga palīdzību mēs pievienojamies Kristus un Viņa līgavas (sievas) patiesībai cik tālu mūsu sapratne spēj to aptvert - lai cik maza arī tā (draudze) izrādītos. (...)

... patiesie kalpotāji liek visu uzsvaru uz ticību un labu dzīvi, un ir izturēšanās un paklausības piemērs, un uzmanīgi seko Kristus piemēram un darbam attiecībā uz draudzi.

Lietas, kuras kalpotājam ir jādara kalpojot cilvēkiem ir šīs: - sludināt evaņģēlija vārdu; - sakramentus savienotus ar Vārdu, kas apliecina to mērķus un jēgu; - uzticamajiem apstiprina cerību Kristū; - kalpošanas attiecībās visas lietas uztur pēc patiesības būtības. (...)

Antikrista maldīšanās un nešķīstības, kas ir tā Kunga aizliegtas, ir šīs: daudzējāda un nebeidzama elku kalpošana, pretēji noteiktai Dieva un Kristus pavēlei, Dievišķa pielūgšana pienesta nevis Radītājam, bet radībai redzamai un neredzamai, miesīgai un garīgai, racionāla vai emocionāla, dabiska vai mākslīga, Kristus vārda, vai svētie vai vīri vai sievas, un relikvijas vai autoritātes.

Kādai radībai viņi upurē savu pielūgšanas kalpošanu ticībā un cerībā, darbiem, ar lūgšanām, svētceļojumiem, žēlastības dāvanām gandarījumiem vai dodot augstas vērtības ziedojumus. Šīm radībām tie kalpo pagodinādami dažādos veidos, dziesmām himnām, runām, svinībām, misu svinēšanām, vakara lūgšanām, nakts lūgšanām, svētku dienām, lai ar tām iegūtu žēlastību, kas pēc būtības ir tikai Dievā pašā, un godājamajā Kristū, un saņemamas ir tikai ticībā no Svētā Gara.

Un patiesi nav nekas cits, kas izraisa elku kalpību, ka vienīgi nepareizs priekšstats par žēlastību, ticību, autoritāti, lūgšanām, aizlūgšanām, kuras antikrists ir atņēmis Dievam, šīs visas attiecinot uz ceremonijām, autoritātēm un cilvēka roku darbu, uz svētajiem un purgatoriju. ...

(...)